

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εθὺς Πατησίων ἀριθ. 9.

Διευδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
καρτονομισμάτων, χρυσῶν κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ορέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἡθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊτάκη, (συνέχ.)
Οὐίλλη Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδονή, (συνέχ.)
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΝ, διήγημα κατὰ τὸ γαλλικόν.

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτῆς

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
'Εν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Τὴν κραυγὴν τοῦ ἀτυχοῦς πατρὸς ἀ-
κούσας ὁ δυσκίνητος Πουρτοῦς ἔκαμεν
εὐθὺς περὰ καὶ τὸ μὲν πηδῶν τὸ δὲ ὀ-
λισθαίνων, κατῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν
λάκκον, ἔλαβε τὴν ἄπνου Τριανταφυλ-
λιὰν ἐν ταῖς ἀγκάλαις του, ἀνήγειρε τὴν
κεφαλὴν της καὶ χωρὶς νὰ τα χάσῃ ἀνε-
φώνησε:

— Φῶς!

Ὁ ἀτυχὴς λαθροθήρας ἐν ῥιπῇ ὀφθαλ-
μοῦ ἀνάπτει φῶς καὶ τότε ἐφάνη θέαμα
λυπηρόν. Ἡ δύστηνος νεάνις ἦτο πελιδνὴ,
τὰ χεῖλη της ἦσαν μελανὰ, οἱ ὀφθαλμοὶ
ἐσβεσμένοι, καὶ περὶ τὸν τράχηλόν της
ἦτο σφιγκτὰ δεδεμένον τὸ περιώμιόν της
συνεστραμμένον ὡς σχοινίον.

Ὁ Πουρτοῦς ἔλυσεν αὐτὸ μετὰ δυσκολί-
ας καὶ φοβερὸς στεναγμὸς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ
στόματος τῆς κόμης, οἱ ὀφθαλμοὶ της
διηνοίχθησαν μετὰ προδῆλου ἀγωνίας καὶ
πάλιν ἐκλείσθησαν, ἐτίναξε τοὺς βραχί-
ονας ὡς τὸ πτηνὸν τὰς πτέρυγας, καὶ ἀνε-
τράπη.

— Λαχτάρα μου!... εἶνε πεθαμμένο τὸ
κορίτσι, ἐστένανε θρηνῶν ὁ κάπηλος.

— Ἀ! ἀνεκράχυσεν ὠρυόμενος ὁ
Τρεχανέμης... Κόρη μου! Τριανταφυλλιά
μου! ἀκριβὴ μου κόρη!... Ἀχ! ποίος
νὰ μού το ἔκαμεν αὐτό!...

Καὶ ἔπληττε τὸ μέτωπόν του. Ἀλλὰ
παρευθὺς μετὰ μίσους ἀκρατήτου ἀνεφώ-
νησεν:

— Αὐτὸς ὁ ψωρίτης, ὁ χαμένος, ὁ
βρωμοκλαίρεφόν θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο.

ταν ἐκεῖ καὶ αὐτός... αὐτός, αὐτὸς εἶνε...
'Α, σκύλε!

— Τί κάθεται καὶ λές, Τρεχανέμη;
Εἴσαι μὲ τὰ σύγκαλά σου! ἀνεφώνησεν ὁ
Πουρτοῦς. Ἐλησμόνησες ὅτι τὸν εἶδαμε
τὸν Ῥοβέρτον που ἐγύριζε 'ς τὸν πύργον
πρὶν ἀκουσθῇ ἡ φωνή;

— Αὐτός! αὐτὸς εἶνε! ὑπέλαβεν ὁ
Τρεχανέμης μετ' ἐπιτεινομένης μανίας.
— ὦ, μὰ τὴν κόρη μου... θὰ μού την πλη-
ρώσῃ! Θὰ ἰδῇ τί κοστίζει ἓνα παιδί
καλὸ καὶ ἡσυχὸ σὰν τὸ κορίτσι μου!

— Ἐ! ἄς τα αὐτὰ τώρα καὶ ἔλα νὰ
κυττάξωμε ἂν εἶνε τρόπος νὰ την κάνωμε
νὰ συνεφέρῃ. Τὸ σπίτι μου εἶνε δύο βή-
ματα ἀπὸ δῶ... Ἐλα πάμε...

Καὶ φέροντες τὴν ἀτυχὴ νεάνιδα, ἥς
αἱ χεῖρες ἐκρέμαντο ἀδρανεῖς καὶ ὑπὸ τὸ
λευκαυγὲς τῆς ὑποφωσκούσης ἡμέρας κα-
τέβησαν εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Πουρτοῦ.

ΙΒ'

ΝΥΚΤΕΡΙΣ ΔΙΗΓΗΣΕΩΣ

Ἦτο ὥρα ἐβδόμη π. μ. καὶ ὁ Καρβα-
γὰν ἐγερθεὶς ὡς συνήθως λίαν πρωί, ἐβά-
διζεν ἐν τῷ γραφείῳ του ὡς ἄρκτος ἐν τῷ
κλωθῷ αὐτῆς. Ἡ πολίχνη ἦτο σιωπηλή,
νεναρκωμένη ἐκ τῆς χθεσινῆς κραιπάλης.
Ὁ ἥλιος ἀνέτελλε λαμπρὸς καὶ μία ἀκτίς
αὐτοῦ ἐφώτιζε τὸ γραφεῖον τοῦ Καρβαγὰν,
ἐν ᾧ αὐτὸς σκυθρωπὸς καὶ σύννους ἐλί-
σων ἐν τῷ πνεύματί του λογισμοὺς πι-
κροὺς.

Καθ' ἣν ἀκριβῶς ἐνόμιζον ὅτι οὐδὲν
ἄλλο ὑπελείπετο ἢ μόνον νὰ ἐκτείνῃ ἀ-
πλῶς τὴν χεῖρα καὶ νὰ λάβῃ τὸ γέρας
τριακονταετῶν συνεχῶν ἀγώνων, αἵρνης
προσκόπτει βιαίως καὶ ὑποχωρεῖ. Ἐν ᾧ
εἶχεν ἐν χερσὶ τοὺς ἐναντίους καὶ μόνον
μία κίνησις ὑπελείπετο ἵνα τοὺς συντρίψῃ,
αἵρνης αἰσθάνεται τὴν αἰχμὴν τῶν ὀδόν-
των αὐτῶν εἰσδύουσας εἰς τὰς σάρκας
του. Ἐν ᾧ ἤθελε νὰ καταπλήξῃ τὸν Γε-
ωργίου, ἐπιδεικνύων αὐτῷ τὴν χώραν ὅλην
ἐρπουσαν πρὸ τῶν ποδῶν του, αἵρνης βλέ-
πει τὸν θρίαμβόν του μετατρεπόμενον εἰς
χλευασμὸν καὶ ταπείνωσιν.

Τὸν τύραννον τοῦτον τῆς Νεβίλλης τὸν

ἐξηυτέλισαν. Ἡ αὐτὴ πανήγυρις τὸ δεύ-
τερον ἤδη ἐν τριάκοντα ἔτεσιν ἐγένετο
οἰκτρὰ ἀφορμὴ συγκρούσεως τοῦ Κλαίρε-
φόν καὶ τοῦ Καρβαγὰν, τότε μὲν τῶν
πατέρων νῦν δὲ τῶν υἱῶν. Ἦτο λοιπὸν
ἐπάναγκες νὰ λήξῃ ὅπως δῆποτε ἡ τοι-
αύτη κατάστασις τῶν πραγμάτων, διό
καὶ ἀπεφάσισε νὰ κατενέγκῃ ὅσον τάχι-
στα τὸ ὕστατον καὶ καίριον τραῦμα.

Εἶχεν ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ του ἀπό-
φασιν δικαστικὴν, δι' ἧς ὁ μαρκήσιος ὑπε-
χρεοῦτο νὰ ἀποτίσῃ παρευθὺς ἑκατὸν ἐξή-
κοντα χιλιάδας φράγκων, ἢ νὰ ἀπολέσῃ
τὸν πύργον του καὶ ὅλα του τὰ κτή-
ματα.

— Ἀ! ἄ! ἄ! ἀνεκράχυσεν ὑπὸ χα-
ρᾶς ὁ Καρβαγὰν. Ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ σε
ἰδοῦμεν τέλος πάντων, κύρ μαρκήσιε Κλαί-
ρεφόν, μέσ' 'ς τοὺς δρόμους 'σὰν ζητιάνο.
Ἐλαφρὸς κρότος ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ
γραφείου διέκοψε τὴν μακαριότητα τοῦ
τοκογλύφου.

— Ἐμπρός.

— Ἐγὼ εἶμαι, κύριε Καρβαγὰν, συγ-
γνώμην διὰ τὴν ἐνόχλησιν, ἠκούσθη ἡ
φωνὴ τοῦ Φλέρη, οὗ ἡ τερατώδης κεφαλὴ
προέκυψεν ἀπὸ τῆς ὀλίγον τι ἀνοιχθείσης
θύρας. Ὁ γραμματεὺς εἰσῆλθε καὶ ὁ Καρ-
βαγὰν εἶδε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοσοῦτον
ἀλλόκοτον, ὥστε πρὶν ἢ ἐκεῖνος δυνηθῇ νὰ
προσθέσῃ λέξιν, ἀνεφώνησε:

— Τί τρέχει;

— Πράγματα σπουδαῖα!... Πρὸ ἡμι-
σείας μόλις ὥρας μ' ἐξύπνησεν ὁ Τρεχα-
νέμης καὶ ὁ Πουρτοῦς... καὶ μου εἶπαν...
Μόλις ἔλαβα καιρὸν νὰ ἐνδυσθῶ καὶ εὐθὺς
ἔτρεξα ἐδῶ... διότι μου φίνεται ὅτι σεῖς
πρέπει πάντοτε νὰ τα μανθάνετε πρῶτος.

— Μὰ τί τρέχει; ὑπέλαβεν ἀποτόμως
ὁ Καρβαγὰν, ταραχθεὶς καὶ συγκινηθεὶς
ἐκ τῶν ἀποσιωπήσεων τοῦ Φλέρη. Ἐφο-
βήθη μήπως ὁ υἱὸς του καὶ ὁ Ῥοβέρτος
Κλαίρεφόν συνεπλάκησαν τὸ πρωί... Τέ-
λος πάντων θὰ 'μιλήσῃς.

— Λοιπὸν! Ἡ Τριανταφυλλίτσα τοῦ
Τρεχανέμη ἐσκοτώθη τὴν νύκτα...

— Ἐσκοτώθη; πῶς; εἶπεν ὁ δῆμαρ-
χος πραῦνθεις. Τυχαίως;

— Ὁχι, κύριε δῆμαρχε, τυχαίως!

κακούργημα διεπράχθη κακούργημα! εἶπεν ὁ Φλέρης διὰ φωνῆς πνιγομένης. Ὁ πατήρ της καὶ ὁ Πουρτοῦς τὴν εὐρηκαν στραγγαλισμένην εἰς ἓνα λάκκον, ἀφ' οὗ ἐκυνήγησαν κάμπωσιν ὥραν τὸν δολοφόνον...

— Τὸν ἐκυνήγησαν! ... Λοιπὸν τὴν εἶχεν ἀπαγάγη;...

— Τὴν εἶχεν εἰς τὸν ὄμιόν του, καθὼς εἰμπόρεσαν ν' ἀντιληφθῶν ὁ Τρεχανέμης καὶ ὁ χονδρός, διότι ἦτο ἀκόμῃ σκότος βαθύ.

— Καὶ τοὺς ἔφυγε; Θὰ ἦτο λοιπὸν πᾶλληκαρὸς καὶ χειροδύναμος;...

Καὶ τὰ βλέμματα τοῦ Φλέρη καὶ τοῦ Καρβαγὰν συνητηθήσαν καὶ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ δημάρχου ἀνεκάλυψεν ὁ γραμματεὺς διαλογισμοὺς τοσοῦτον ἀπαισίους καὶ φοβεροὺς, ὥστε κατέστη ὑπωχρὸς καὶ ἐκλινε τοὺς ὤμους φρίσσων.

— Ἀ! ᾧ! εἶπεν ὁ Καρβαγὰν μετὰ φωνῆς φοβερᾶς, τὸ πρᾶγμα πρέπει νὰ ἐξακριβωθῇ. Ἐλάβεν εἰδήσιν ἡ ἀστυνομία; πρέπει νὰ ὑπάρχουν ἀποδείξεις, δὲν γίνεται... Φλέρη, παιδί μου, μὰ τί ἀλλόκοτον συμβάν! Ἦτο νοστιμούλα ἡ Τριανταφυλλίτσα ἡ καίμενη... Κάποιοι γαλάντης θὰ τὴν ἐπῆρε 'ς τὸ λαιμό του, Φλέρη μου, παιδί μου... κάποιοι γαλάντης!

— Μὰ αὐτὸ λέγει καὶ ὁ Τρεχανέμης...

— Ἀ! τὸ λέγει, ὁ γεροκατεργάρης!... Ποῦ εἶνε; θέλω νὰ τὸν ὁμιλήσω.

— Εἶνε ἔξω εἰς τὸν δρόμον καὶ με περιμένει... Ἦθελα νὰ σὰς ἰδῶ πρὶν τὸν ἀφήσω νὰ ἔλθῃ μέσα.

Ὁ Καρβαγὰν ἐξεληθὼν εἶδε τὸν Τρεχανέμην καὶ ἀθήμενον ἐπὶ λίθου, καὶ περιεστοιχισμένον ὑπὸ τῶν γειτόνων, οἵτινες ποικιλοτρόπως ἐσχολίαζον τοὺς λόγους τοῦ γέροντος, ὅστις ἔτι μᾶλλον οἰνοβαρὴς ἢ χθὲς τὴν νύκτα παρεπονέϊτο καὶ ἡπείλει.

— Κόρη μου, κορούλα μου! ὠρύετο ὁ ἀτυχὴς πατήρ... καὶ τί ὁμορφὸ κορίτσι... ποῦ ἐγινότανε θυσιά γιὰ τὸν πατέρα της... Μοῦ τὴν ἐσκότωσαν οἱ κακούργοι... καὶ τί θαρρετὸ κορίτσι! τί χαριτωμένο... Ἀχ! σκυλιά! Μοῦ τὸ χρεωστοῦσαν αὐτό! Ναι! Γιὰ τὴν ἀγάπην που ἔχω 'ς τὸν κύρ δήμαρχο, τὸν ἄγιον ἄνθρωπον, ποῦ ὁ Θεὸς νὰ τὸν πολυχρονῇ... Ἀπὸ κομματικὸ πάθος ἔγινε αὐτὸ τὸ κακούργημα! Μὰ δὲν τὸ θέλει ὁ Θεὸς νὰ στερήσουν πτωχὸν ἄνθρωπον τὴν παρηγορίαν τῶν γηρατειῶν του.

Μάτην ὁ Πουρτοῦς ἐπειρᾶτο νὰ ἡμερώσῃ τὸν οἰνοβαρὴ γέροντα, ὅστις ἐγρύλλιζεν ὡς χοῖρος σφαζόμενος.

Ἀμα ἰδὼν τὸν Καρβαγὰν προβαλλόντα εἰς τὴν θύραν ἐπραύνθη καὶ κύπτων ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ κάμῃ μετάνοιαν, ἀνεφώνησε:

— Ἀ! νὰ ὁ προστάτης μας! Ἀ! κύρ δήμαρχε, λυπήσου ἓνα γεροντάκι ποῦ ἀπὸ σένα ἐλπίζει ναύρη τὸ δίκαιό του! Ἀ! δυστυχία μου τοῦ κακὸμοιρου! Καὶ τί καλὰ που ἦτανε ψὲς τὸ βράδυ 'ς τὸ χορὸ! σὰ βασιλίτσα ἐχώρευεν!

— Ἐλα σὺ πᾶναι τώρα, Τρεχανέμη...

εἶπεν ὁ Καρβαγὰν αὐστηρῶς... δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σηκώσῃς 'ς τὸ ποδάρι τὴν γειτονιά!... Πουρτοῦ, ἔμβασέ τον 'ς τὸ γραφεῖόν μου... καὶ σεῖς, συνδημόταί μου, πηγαίνετε 'ς τὰ σπίτιά σας... Μὴ τον ἀκούτε, τὸ γέρο, ἀπὸ τὴν πολλή του λύπη δὲν εἰσέχει τί λέγει... Ἡ δικαιοσύνη θὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ καταλιπὼν τοὺς δημότας συζητούντας εὐνοϊκῶς τοὺς μεσοῦς λελογισμένης μετριοπαθείας λόγους τοῦ δημάρχου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἐν ᾧ ἦσαν ἡδὴ ὁ Τρεχανέμης καὶ ὁ Πουρτοῦς. Σταθεὶς δὲ καὶ στηρίζων τὰ νῶτα ἐπὶ τῆς ἐστίας μετὰ βλέμματος ἀπαθoῦς καὶ ἀποτόμου εἶπεν εἰς τὸν λαθροθήραν.

— Εἰς ποῖον ἔχεις ὑποψίαν; ... Διότι καθὼς καταλαμβάνω ἀπὸ τοὺς λόγους σου, ὑποπτεύεις κάποιον...

Ἐν ᾧ δὲ ὁ γέρον ἐμελλε νὰ ἀποκριθῇ, ὁ δήμαρχος ὑπέβαλε:

— Πρόσεχε ὅμως τί θὰ μου ἀποκριθῇς, διότι τώρα εὐρίσκεσαι ἐνώπιον τῆς ἐξουσίας.

— Καὶ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν 'μπροστὰ ἂν ἤμουν τὰ ἴδια θὰ ἔλεγα... Ἐνα λεπτὸ πρὶν γίνῃ ὅ τι ἐγίνεν, ἐπέρασεν ἀπὸ κοντὰ μας τὸ πᾶλη καὶ τοῦ πύργου...

— Τρεχανέμη, τὸ 'ξέρεις πολὺ καλὰ πῶς δὲν ἐπῆγαιεν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὑπέλαβεν ὁ Πουρτοῦς ἀγανακτῶν.

— Καὶ ποῦ το 'ξέρεις ἂν ἔκανε γυρὸ, εἶπε βιαίως ὁ γέρον. Καὶ ἔπειτα σὺ δὲν τὸν εἶδες, σὺ ἀπὸ τὸ φόβο σου τὰ ἔχασες καὶ ἔπесες ἀνάσκελα γιὰ νὰ μὴ σε ἰδοῦν...

— Μὰ λοιπὸν ἐφοβήθητε μήπως σας ἀνακαλύψουν; ἠρώτησε σοβαρῶς ὁ δήμαρχος. Τί ἐκάμνετε λοιπὸν;

— Τίποτα, ἀπεκρίθη ἀποτόμως ὁ λαθροθήρας. Μὰ ἐμένα δὲν μου ἀρέσει τὴν νύκτα νὰ ἀπαντῶ 'ς τὸ δρόμο μου ἀνθρώπους... Καὶ 'ξέρεις, κύρ δήμαρχε, πῶς ὅτι εἶνε ἄνθρωποι κακοὶ 'ς τὸν κόσμον!

— Ὡστε θέλεις νὰ μας δώσῃς νὰ καταλάβωμεν ὅτι εἰμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ ὁ Ροβέρτος...

Ὁ Καρβαγὰν δὲν ἐτόλμησε νὰ προχωρήσῃ. Αἱ ὥχραι παρειαὶ του κατεστάθησαν ἐρυθραὶ καὶ ἀποβλέπων ἀγρίως καὶ πονηρῶς πρὸς τὸν λαθροθήραν.

— Νὰ ζυγίσῃς καλὰ τὸν λόγον ὅπου εἶπες...

— Ἐ, καλὰ! αὐτὸν τὸν εἶδάν που ἦτανε μαζί με τὸ κορίτσι... Ἀχ! τί κορίτσι εὐγενικό! Ἀχ! ᾧ! ᾧ! ᾧ! Καὶ δὲν ἔκανε ποτὲ του, καλὸ μάλιστα! Ἀχ μονακριβὸ μου.

— Μὴ φωνάζεις δᾶ, εἶπε ψυχρῶς ὁ Καρβαγὰν. Ἐδῶ δὲν εἶνε ξένοι νὰ σ' ἀκούουν, καὶ τοῦ κακού μας ξεκουφαίνεις μετὰ μυρολόγια σου.

Ὁ λαθροθήρας σιωπῆσας ἀπέβλεψε τεταπεινωμένως πρὸς τὸν Καρβαγὰν τὸν τοσοῦτον σαφῶς ἀναγινώσκοντα ἐν τῇ συνειδήσει του.

— Εἰσεύρεις ὅμως, ὑπέλαβεν ὁ δήμαρχος, ὅτι ἂν εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ Κλαϊρεφόν, εἰμπορεῖς πολὺ καλὰ νὰ του κάμῃς πολι-

τικὴν δίκην καὶ νὰ ζουλήσῃς ἀποζημίωσιν καμμιά εἰκοσαριά χιλιάδες φράγκα.

Τὴν ἐπικερδῇ ταύτην συμβουλήν ἀκούσας ὁ Τρεχανέμης ἔγινεν ἐξαλλος. Ἡ μέθη του ἐξητμίσθη ὡς ἐκ θαύματος καὶ ἔμεινεν ὡς ἀπολελιθωμένος. Ἠρώτησε δὲ μετὰ εὐαρεσκείας.

— Καὶ πιστεύετε, κύρ δήμαρχε, ὅτι πῶς 'μποροῦμε νὰ τοὺς ἀρμέζωμε;

— Πιστεύω...

— Εἴκοσι χιλιάδες φραγκάκια, δὲν εἶνε παῖξε γέλασε. Ἀχ! ἂν ἠθέλατε, κύρ δήμαρχε, νὰ μου παρασταθῇτε 'ς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, τί καλὰ! Θὰ εἰμπορέσω ὁ καίμενος νὰ ἀσφαλίσω τὸ ψωμί τῶν γηρατειῶν μου, εὐγενέστατέ μου κύριε κύρ δήμαρχε...

— Εἶνε καθήκόν μου νὰ σε παρασταθῶ, Τάχα δὲν το εἰσεύρει ἐδῶ ὅπως ὁ κόσμος ὅτι πάντοτε ἐπροστάτευσα τὸν ἀδύνατον κατὰ τοῦ δυνατοῦ;...

— Ἀμ' τότε λοιπὸν τοὺς ἔχω πού τοὺς ἔχω, τοὺς κακούργους! ἀνεφώνησε ὁ γέρον μετὰ παραφόρου χαρᾶς χειρονομῶν, καὶ μικροῦ δεῖν ἐχώρευε.

— Μὰ, Τρεχανέμη, ὑπέλαβεν ὁ Πουρτοῦς ἐκπληκτος, ἐλησμώνησες ὅτι ἡ μικρὴ ἐφώνησε: 'Ροβέρτε! 'Ροβέρτε!! 'Πᾶ νὰ 'πῃ δὲν τὴν ἐκρατοῦσεν ὁ 'Ροβέρτος.

— Ἐφώνησε: 'Ροβέρτε, σὰν νὰ 'ποῦμε: Μὴ με σκοτώνῃς λυπήσου με, 'Ροβέρτε! Δέν το 'κατάλαβες: Κ' ἔπειτα, γιὰ νὰ σου 'πῶ; Τί ἀνακατεύεσαι σὺ, παλιοφυσούνα; 'Μπορεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ τὰ λόγια σου γιὰ μαρτυρία; Ἀμ' σὺ, κακομοιριασμένε, ἤσουν ζαλισμένος καὶ δὲν εἰξερεις τί ἀκούς καὶ τί βλέπεις. Εἴκοσι χιλιάδες φραγκάκια τὰ λέν' αὐτά, τὸ 'κατάλαβες; ἂν εἴν' αὐτός; μὰ πάλι καὶ ποῖος ἄλλος 'μπορεῖ νὰ εἶνε; ποῖος ἄλλος θὰ ἐδαστοῦσε τόσο νὰ τρέχῃ σὰν κατσικὶ τὸν ἀνήφορο μὲ μία γυναῖκα 'ς τὸν ὄμο; Εἴκοσι χιλιάδες φραγκάκια τὰ λέν' αὐτά! Αὐτός, αὐτός εἶνε, αὐτός!... Εἴκοσι χιλιάδες φραγκάκια! Κ' ἔπειτα, βρε ἀδελφέ...

— Γιὰ νὰ σου εἰπῶ, κύρ Πουρτοῦ, ὑπέλαβεν ὁ δήμαρχος, αὐτὸ ἴσα ἴσα τὸ ἀνέλπιστον περιστατικὸν θὰ μας βοηθήσῃ πολὺ περισσότερο ἀπὸ ὅλας τὰ ἀνοησίας τοῦ μαρκησίου... Διότι πῶς θὰ εἶνε δυνατόν νὰ σταθῇ ἐδῶ μίαν ὥραν ἡ οἰκογένεια Κλαϊρεφόν ἔπειτα ἀπὸ τόσον φοβερὸν σκάνδαλον;... Θαρρῶ, τί νὰ σου εἰπῶ, ὅτι πρὶν περάσῃ μία τριμηνία θὰ ἔχῃ ἡ κοκκῶνα Πορτοῦ εἰς τὴν κατοχὴν τῆς τὰ εἴκοσι στρεμματάκια, τὸ λιθαδί που εἶνε ὀπίσω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον. Πρέπει νὰ τῆς εἰπῇς νὰ ἔλθῃ ἐδῶ νὰ τα 'μιλήσωμε... Ἐχομε νὰ τακτοποιήσωμε μερικὰ πράγματα... Καὶ θὰ με καταλάβῃ αὐτή... δὲν εἶνε καμμιά κουτὴ... εὐτυχῶς! διότι μὲ κουτοὺς δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς χωριό...

Καὶ τὰς λέξεις ταύτας συνῴδευσε διὰ βλέμματος τοσοῦτον ἀπειλητικοῦ, ὥστε ὁ δύσμοιρος Πουρτοῦς ἠσθάνθη ψῆχος παγερὸν μέχρι τῶν μυχιῶν τῆς καρδιάς του. Τὸ ρόδινον καὶ στίλβον πρόσωπόν του ἐμαράνθη καὶ ἐγένετο τεφρόχρουν...

Ταύτοχρόνως εἰσῆλθεν ὁ Φλέρης ἀσθμαίνων, καὶ εἶπεν :

— "Ολους τους ἐσῆκωσα στὸ ποδᾶρι, καὶ ἡ ἀστυνομία, εἶνε ἄνω κάτω ... "Α! φίλτατοί μου! Πρέπει νὰ 'πᾶμε, 'ς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ γρήγορα... Διότι ἐκεῖ ὑπάρχουν πειστήρια... Διάβολε! κανεὶς νὰ μὴ τα ἐγγίση...

"Ἦδη ὁ Τρεχανέμης ὠθῶν τὸν Πουρτοᾶν, ἐξήρχετο σπεύδων ὡς φιλάργυρος φοβούμενος περὶ τοῦ θησαυροῦ του. Ἐν τῇ ἐρήμῳ ὁδῷ ἐστάθη καὶ θλίβων δυνατὰ τὴν χεῖρα τοῦ συντρόφου του εἶπε πρὸς αὐτόν :

— Χονδρέ, κύτταξε μ' ἐδῶ, ἄς λείπουν ἡ ἀνοησίες. "Αν μοῦ ἀντιμιλήσης ἄλλη μιὰ φορά, δυστυχία σου, κακομοίρη μου, σὲ σφάζω σὰν γουρουνί! Καὶ τώρα που ἐμείναμε σύμφωνοι, πᾶρ' τὰ πόδια σου καὶ δρόμο.

Καὶ ἀπῆλθον δρομαῖοι.

Ὁ Καρβαγὰν ἀπομείνας μόνος μετὰ τοῦ Φλέρη, ἐβάδιζε νεύων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στῆθος του σύννους. Ἐπειτα δὲ σταθεὶς ἀποτόμως, εἶπε :

— Τοιαύτην ἐκδίκησιν 'ς τὸν Οὐρανὸν τὴν ἐζητοῦσα καὶ τὴν εὗρισκω 'ς τὴν γῆν! Ἡ ἀφεντιά του ἤθελε νά με προσβάλῃ! ἐμένα ἔ; "Α! ἄ!! μοῦ τον ἐπρόσβαλε τὸν υἱόν μου!... Λοιπὸν καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ τον στείλω 'ς τὸ κακουργιοδικεῖον θὰ σοῦ τον καθίσω 'ς τὸ σκαμνί, τὸν ἄχρετον! Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ κύριοι Κλαίρεφὸν χάνουν καὶ τὴν περιουσίαν των καὶ τὴν τιμὴν των. Δὲν θὰ τοὺς μείνῃ τίποτε. Καὶ θὰ ἔλλθουν νὰ προσπέσουν γονατιστοὶ 'ς τὸ κατῶφλί μου νὰ μοῦ ζητήσουν ἔλεος!

— Καὶ τί σας διηγῆθησαν ὁ Πουρτοᾶς καὶ ὁ Τρεχανέμης; ἠρώτησεν ὁ Φλέρης.

— "Ὅλην τὴν σκηνὴν τοῦ φόνου, εἰς τὴν ὁποῖαν περνευρέθησαν μακρόθεν... "Ω! ὁ Τρεχανέμης θὰ ὀρκισθῇ ἐπάνω εἰς τὸν τάφον τῆς κόρης του, ὅτι ὁ μικρὸς Κλαίρεφὸν ἐφόνευσεν τὴν Τριανταφυλλίαν... καὶ ἐλπίζει νὰ κερδήσῃ εἴκοσι χιλιάδες φράγκα ἀπὸ τὸ πτώμα...

— Εἴκοσι χιλιάδες φράγκα! ἀνεφώνησεν ὁ Φλέρης ἀγρίως γελῶν. "Ε! διὰ τὸσον ποσόν, ἂν ἤθελεν αὐτός, ἡδύνατο νὰ τὴν φονεύσῃ καὶ ὁ ἴδιος!

Ἡ ἀπαίσιος αὕτη ἀστεϊότης εὗρε παγερόν τὸν Καρβαγὰν. Ἀποβλέψας δὲ αὐστηρῶς πρὸς τὸν γραμματέα εἶπε πρὸς αὐτὸν διὰ φωνῆς ξηρᾶς :

— Εἶμαι ἄνθρωπος σοβαρός, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ εἶνε σοβαροὶ καὶ ὅσοι εἶνε πλησίον μου... Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ὁ Κλαίρεφὸν, ἀναμφιβόλως ἐν καταστάσει μέθης καὶ τοῦτο θὰ εἶνε ἐλαφρυντικὸν δι' αὐτόν, αὐτὸς διέπραξε τὸ ἐγκλημα. "Αν τον ἐνόμιζα ἄθῳ δὲν θὰ ἐνδιαφερόμην τόσον διὰ τὴν ὑπόθεσιν.

— Μὰ βέβαια, καὶ ἐγὼ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι αὐτὸς εἶνε, εἶπεν ὁ Φλέρης ὑποκύπτων ἀσυζητεῖ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πατρωνός του. Καὶ ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ συμμερίζομαι κατὰ πάντα τὴν γνώμην σας, θὰ φροντίσω πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ἀ-

θῶν, καὶ θὰ προσπαθῶ παντὶ σθένει νὰ μὴ ἀποπλανηθῇ ἡ κοινὴ γνώμη.

Καὶ χαιρετίσας ὑποκλινέστατα, ἐμόρφασεν εἰδεχθέστατα καὶ ἐξῆλθε.

Ἦτο ἡ ἐσχάτη πρωτὰ τῆς πανηγύρεως, οἱ δὲ πανηγυρισταὶ χωνεύσαντες τὸν οἶνον ὃν εἶχον πῖν, προσεπάθουν νὰ συνάψωσιν ἔτι τελευταίας τινὰς συμφωνίας καὶ ἀγορὰς καὶ πωλήσεις.

Συνήθως ἡ ἐσχάτη αὕτη ἡμέρα τῆς πανηγύρεως ἦτο ἡσυχος, σκυθρωπὴ καὶ νενεκρωμένη. Ἡ ζωρότης τῶν συναλλαγῶν ἐμαραίνετο καὶ πᾶς τις ἐν μόνον πρᾶγμα διενόετο : νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ χωρίον του.

Καὶ ὅμως κατ' ἐξαίρεσιν παράδοξος κίνησις ἦτο ἐν τῇ ἀγορᾷ. "Ομιλοὶ πυκνοὶ ἐσηματίζοντο καὶ ζωηρότατοι συνδιαλέξεις ἐγίνοντο μετὰ τῶν ἐρχομένων καὶ ἀπερχομένων. Μήπως περὶ τῆς τιμῆς τῶν ἀλεύρων καὶ τῶν προβάτων συνδιελέγοντο; Οὐχί, οὐχί, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ Τρεχανέμη καὶ τὸ τοῦ Κλαίρεφὸν ἐπανελαμβάνοντο ὑπὸ πάντων, τῶν μὲν συμφωνούντων καὶ κατανεόντων, τῶν δὲ ἀνανεόντων καὶ διαφωνούντων.

Ἡ ἀπαίσιος εἰδήσις, ἡ ὑπὸ τοῦ Φλέρη ἀνακοινωθείσα, διεδιδετο ἤδη ὡς ἐπιδημία θανάσιμος καθ' ἅπασαν τὴν πολίχνην, καὶ μετ' οὐ πολὺ δεινωθεῖσα καὶ παραμορφωθείσα ἔμελλε νὰ κυκλοφορήσῃ καθ' ὅλην τὴν ἐπαρχίαν καὶ νὰ δηλητηριάσῃ τὰ πνεύματα πάντων. Οὐδὲν δεινότερον τῆς συναθροίσεως ταύτης τῶν ἀνθρώπων, οὔτινες ἐλθόντες εἰς τὴν πανήγυριν ἐξ ἀποστάσεως δέκα λευγῶν, ἔμελλον νὰ ἀπέλθωσι κομίζοντες μετ' ἐκτῶν τὴν εἰδήσιν τὴν ὑπὸ τῶν πρακτόρων τοῦ Καρβαγὰν τεχνηέντως χαλκευθεῖσαν.

Ἐν τῷ Ἐμπορικῷ καφερείῳ συνεζητεῖτο τὸ ἀπαίσιον γεγονός καὶ ποικίλαι γνώμαι ἐξεφράζοντο καὶ διετυπούντο. Πάντες δὲ ἠπόρουν διατῖ μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης δὲν εἶχε συλληφθῇ ὁ Ῥοβέρτος.

— "Αμ' βέβαια, εἶπε τις τῶν παρακαθημένων, εἶνε ἀφέντης! ἂν ἤτανε κανένας φτωχὸς 'σὰν καὶ μᾶς, θὰ τον περνοῦνοῦσαν ἀπὸ 'δῶ ἀνάμεσα σὲ δύο χωροφύλακας.

Αἶφνης θόρυβος ὑπόκωφος ἠκούσθη ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ πάντες οἱ ἐν τῷ καφερείῳ ἔδραμον εἰς τὴν θύραν καὶ τὰ παράθυρα. Αἰτία τοῦ θορύβου ἦτο διόφρος κομψὸς ἐφ' οὗ ἐκάθητο ὁ Ῥοβέρτος συνοδεύων τὸν ἱλαρχον μεταβαίνοντα εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν. Ὁ Ῥοβέρτος κρατῶν τὰς ἡνίας τοῦ ἵππου, ἠναγκάσθη νὰ μετριάσῃ τὸν δρόμον αὐτοῦ ἕνεκα τοῦ πυκνοῦ πλήθους. Διὰ μέσου δὲ τοῦ θορυβώδους πλήθους διέλκυνε γαλήνιος καὶ μειδιῶν καὶ ἐλευθέρως συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ ἱλαρχου. "Οπισθεν δὲ αὐτοῦ ὅμιλος χωρικών ἠκολούθει, καὶ κραυγαὶ μίσους ἐξεσφενδονίζοντο, ὡς ἐν τῇ ἀρχῇ πάσης στάσεως ἀκούονται μονομερεῖς πυροβολισμοὶ τῶν μὴ ὑπομενόντων νὰ ἔλθῃ ἡ ὠρισμένη ὥρα.

Ὁ Ῥοβέρτος ἐκπληκτος ἐστράφη καὶ

εἶδε τὸ παρακολουθοῦν πλήθος. "Ἦκουσε δὲ τὰς λέξεις ταύτας :

— Φεύγει! τὸν βλέπετε; φεύγει!

[Ἐπεται συνέχεια]. Π. Ι. ΦΕΡΜΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

ΝΔ'

— Εἰσῆλθον εἰς τὸν τροχιόδρομον, καὶ κατέβην εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας καὶ ἔπειτα ὑπῆγα εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Εἶνε εὐκολον ν' ἀποδειχθῇ ὅτι δὲν λέγετε τὴν ἀλήθειαν. Αἱ ἀναμνήσεις τοῦ θυρωροῦ σας δὲν εἶνε ἀρκετὰ εὐκρινεῖς, ὥστε νὰ δυνηθῇ νὰ σᾶς ἀντικρούσῃ. Ἐνθυμεῖται ὅμως κάλλιστα, ὅτι τὴν ἐπομένην ἡμέραν, Κυριακὴν, δεκάτην τετάρτην Ἰανουαρίου, ἐπανήλθατε εἰς τὴν οἰκίαν σας εἰς ὥραν λίαν προκεχωρημένην.

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές. Ὁ πατήρ μου εἶχε δειπνήσει μαζύ μου εἰς τῆς κυρίας Λεκόντ, τὸν συνώδευσα μέχρι τῆς κρηπίδος Κοντῆ ὅπου κατοικοῦσε καὶ ἐπανῆλθον πεζῇ εἰς τὸν ὁδὸν Μὸν-Θαδῶρ, κάμνων τὸ γύρον διὰ τῆς ὁδοῦ Μονμάρτρ, τῶν βουλευδάρτων, καὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Εἰρήνης.

— Πολὺ κακὸν καιρὸν ἐξελέξατε διὰ νὰ περιπατήσετε, διότι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἔκαμε ψύχος δριμύ, ἔπιπτε χιὼν.

— Εἶχον πονοκέφαλον καὶ ἡσθάνομην ὅτι εἶχον ἀνάγκην ν' ἀναπνεύσω καθαρόν ἀέρα.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη προὐκάλεσεν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐλαφρὸν ψιθυρισμόν, ὃ δὲ πρόεδρος ἐπανέλαβε βραδέως :

— Ἡ κατηγορία ὑποστηρίζει ὅτι ἐπορεύθητε εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ, ὅτι εἰσῆλθατε εἰς τὸ περίπτερον τὸ μεσονύκτιον, ὅτι καταληφθέντες ὑπὸ ἀστυνομικῶν πρακτόρων τεθειμένων ἐκεῖ πρὸς κατόπτεισιν, διεφύγατε αὐτοὺς ἀφοῦ τοῖς ἐπέδειξατε χάρτην τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας. Ὑμεῖς δὲ ἀνεγνωρίσατε ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ, ὅτι εἶχατε εἰς τὴν κατοχὴν σας τὸν χάρτην τοῦ πατρὸς σας, ὅστις εἶχεν ἄλλοτε χρηματίσει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην.

— Ὡρᾶ πράγματι τὸν χάρτην μετὰ τῶν ἐγγράφων τοῦ πατρὸς μου, καὶ τὸν ἔλαβον, ἀλλὰ τὸν ἔκαυσα. Εἶνε ἀνωφελές νὰ σᾶς εἴπω διατῖ ἔσπευσα νὰ τὸν ἐξαφανίσω.

— Πράγματι, ἡ ἀξιότιμος οἰκογένεια, μετ' ἧς θὰ ἐσυγγενεύατε, δὲν ἐγνώριζεν ὅτι εἴσθε ὁ υἱὸς ἀρχαίου μυστικοῦ ὑπαλλήλου. Εἶχατε λοιπὸν συμφέρον νὰ ἐξαφανίσετε ἐγγράφον, τὸ ὁποῖον ἐνεθύμιζε τὸ παρελθὸν τοῦ πατρὸς σας. Δύνανται ὅμως